

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

תוכן

1. פתיחה למסכת סוטה.....
2. א. המקנא לאשתו ... מקנא לה על פי שנים.....
3. ב. ומשקה ע"פ שנים.....
4. ג. כיצד מקנא לה אומר לה בפני שנים אל תדברי עם איש פלוני ודברה עמו עדיין היא מותרת לביתה ומותרת לאכול בתרומה.....
5. ד. נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה עמו כדי טומאה אסורה לביתה.....
6. ה. ואסורה לאכול בתרומה.....
7. ו. ואם מת חולצת ולא מתייבמת.....
8. ז. שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין.....
9. ח. בטומאה עד אחד מהימן ... אומר אני ראיתי שניטמאת לא היתה שותה.....
10. ט. לא לימא איניש לאיתתיה בזמן הזה לא תיסתרי בהדי פלוני דילמא ... וקאסר לה עילויה איסורא דלעולם.....
11. 12.....

דף ב.

פתיחה למסכת סוטה

בפרשת נשא (במדבר ה יא-לא) נאמרה פרשת סוטה, ובה נצטוונו להשקות במים מרים אשה שבעלה קינא לה, ואמר לה בפני עדים אל תכנסי למקום סתר עם איש פלוני, ולא שמעה לו, ונכנסה עם אותו פלוני למקום סתר, ובכך נחשדה שזינתה תחת בעלה, ונאסרה עליו, ומשום כך משקים אותה במים מרים כדי שיתברר הדבר. שנאמר בפרשת נשא (במדבר פרק ה פסוק יב - כח) **אִישׁ אִישׁ כִּי תִשָּׁטֵה אִשְׁתּוֹ וּגּוֹ' וְנִסְתָּרָה וְהָיָא נִטְמָאָה וְעַד אֵין וּגּוֹ' וְעָבַר עָלָיו רוּחַ קְנָאָה וּגּוֹ' וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל הַכֹּהֵן וּגּוֹ' וְהִשְׁפִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה וּגּוֹ' וְהִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה אֶת מֵי הַמָּאֲרָרִים וּגּוֹ' וְהִיָּתְהָ אִם נִטְמָאָה וְתִמְעַל מֵעַל בְּאִשָּׁה וּבָאוּ בְּהַיָּמִים הַמָּאֲרָרִים לְמָרִים וְצִבְתָּהּ בְּטָנָהּ וְנִפְלְהָ יִרְכָה וְהִיָּתְהָ הָאִשָּׁה לְאֵלָהּ בְּקָרֵב עִמָּהּ וּגּוֹ' וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטִהַרָה הוּא וְנִקְתָּה וְנִזְרְעָה זָרַע.**

מצוות "השקאת הסוטה" נמנית במנין המצוות¹. נחלקו הראשונים, לדעת החינוך (מצוה שסה) בעל שקינא לאשתו, ואעפ"כ נסתרה, חייב להביאה אל הכהן להשקותה,

¹ רמב"ם עשה רכג, סמ"ג עשין נו, חינוך מצוה שסה, יראים סי' לו וסי' תס, רס"ג עשה עה, וכ"כ בשאילתות שאילתא קלו.

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

ואם לא הביאה אל הכהן ביטל עשה זה.² וי"א שלדעת הרמב"ם אין חובה על הבעל להביאה אל הכהן להשקותה, ולשטתו במצוה זו נאמר רק שאם הבעל רצה והביא אותה אל הכהן, צריך לעשות לה את הדינים המבוארים בתורה.³

לדעת החינוך, נחלקו, י"א שחייב להביאה ולהשקותה אף אם הוא רוצה לגרשה,⁴ וי"א שאינו חייב, אלא כאשר הוא רוצה להתירה לו, ואינו רוצה לגרשה.⁵

לדעת החינוך בעל שלא רוצה להשקות את אשתו כופים אותו בית דין להשקותה כדי לברר הספק,⁶ עד שתצא נפשו.⁷ ולדעת הרמב"ם אין כופים אותו.⁸ ואפילו חזר ואמר שהוא רוצה להשקותה, אינו יכול לחזור בו.⁹

סדר ההבאה לבית דין ולכהן וההשקאה

אחר שהבעל קינא לאשתו ואעפ"כ נסתרה, מוליך אותה הבעל לבית דין שבאותו מקום¹⁰ ואומר להם אשתי זו קינאתי לה עם פלוני ונסתרה עמו, ואלו הם עדי, והרי היא אומרת שהיא טהורה, ואני רוצה להשקותה לבדוק הדבר, ובית דין שומעים דברי העדים.¹¹

² החינוך סמך דעתו על מ"ש (במדבר שם ל) "או איש אשר תעבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני ה' ועשה לה הכהן וכו'", ודרש הסיפרי שמשעה שקינא לה בעלה חובה היא ולא רשות, כלומר שמוטלת עליו חובה להביאה אל הכהן לברר את הספק, ואם לא עשה כן יש לו עון, (ראה שם מפרשי הספרי - זרע אברהם, מלבי"ם ועמק הנצי"ב). עוד נאמר (במדבר שם ל-לא) "ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת ונקה האיש מעון", ודרשו בספרי אם עשה לה ניקה, ואם לא עשה לא ניקה, כלומר שאם לא הביא אותה הבעל אל הכהן ועשה לה את הנאמר בפרשה זו אין האיש מנוקה מעון (ראה שם מפרשי הספרי - זרע אברהם, מלבי"ם).

³ מנחת חינוך שם, ע"פ לשון הרמב"ם בפתחה להל' סוטה שכתב "לעשות לה כתורת הקנאות הסדורה בתורה". וכע"ז כתב המהר"י פרלא (מ"ע עה) בדעת הבה"ג הרמב"ם והסמ"ג, שהמצוה לכהן. וברש"ש (סוטה כג ע"ב) כתב שאין זו מצוה כלל, אלא תקנה שאם רוצים להתירה לבעלה תבדק במים הרעים.

⁴ זרע אברהם על הסיפרי שם, וכן משמע במנחת חינוך שם, שהקשה מהדין שאם אינו רוצה להשקותה נותן כתובתה, וכו'.

⁵ ספרי דבי רב לר"ד פ"ד פרדו שם, עמק הספרי שם. וע"ע במפרשי הסיפרי שם.

⁶ בית שמואל (סי' י"א ס"ק ב), ונראה שסובר שלא נחלקו בזה, וצ"ע.

⁷ מנחת חינוך (מצוה שסה) בדעת הבית שמואל.

⁸ רמב"ם פ"ב ה"א, ע"פ המשנה בסוטה ו ע"א, וכב ע"ב.

⁹ תוס' יבמות (צה ע"א ד"ה אילימא), וראה משנה למלך (הל' סוטה פ"ב ה"א והי"ב). וביאר המנחת חינוך (מצוה שסה) בטעם הדבר שתולים שאם אינו רוצה להשקותה, כנראה שהוא מחזיק עצמו שאינו מנוקה מעון, או שהוא יודע שיש עדים שהאשה נטמאה. ראה שו"ת נחלת יהושע סי' כו.

¹⁰ רמב"ם הל' סוטה פ"ג ה"א, ע"פ המשנה שם ז ע"א.

¹¹ רמב"ם שם.

תרומות והנצחות - בנק הדואר ח"ן 22887389 - ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

אחר ששמעו הבית דין שבאותו מקום את דברי העדים הם שולחים את הבעל עם אשתו לבית דין הגדול של שבעים זקנים בית המקדש¹². ומוסרים לו שני תלמידי חכמים לשמרו ולהתרות בו שלא יבוא עליה בדרך, קודם שתיה, כשהיא אסורה עליו, שאם יעשה כן יעידו ע"ז בבי"ד הגדול, ולא ישקו אותה¹³.

כשהגיעו לבית דין הגדול, מושיבים בית הדין את האשה, ומאיימים עליה שלא בפני בעלה, ומפחידים אותה פחד גדול שלא תשתה, כדרך שמאיימים על עדי נפשות¹⁴.

אם אחרי שאמרו לאשה את הדברים הללו, עמדה בדיבורה שהיא טהורה, מביאים אותה לשער המזרח של העזרה, שער ניקנור, כנגד קודש הקדשים מבחוץ, ומעמידים אותה שם כנגד השער מבחוץ, ובדרך לאותו מקום מעלים אותה ממקום למקום, ומאריכים לה את הדרך ע"י שמקיפים את המקום, כדי לייגע אותה, ושתקצר נפשה, ותודה אם חטאה¹⁵.

בזמן השקאתה צריכה האשה ללבוש בגדים מכוערים, ומסירים כלי כסף וזהב שעליה, כדי לנוולה¹⁶. והיא עומדת שם בלא רדיד ובלא מטפחת, אלא רק בבגדיה ובכיפה שעל ראשה, כמו שהאשה בתוך ביתה¹⁷.

מקבצים לשם קיבוץ גדול של נשים, וכל הנשים הנמצאות שם חייבות לראותה¹⁸, וכל איש שיחפוץ לראותה יבוא ויראה¹⁹. חוץ מעבדיה ושפחותיה²⁰.

לפני השבועה יודיע לה הכהן בלשון שהיא מבינה, שענין זה נגרם לה רק בגלל שבעלה קינא לה בעלה ואעפ"כ היא נסתרה²¹.

¹² רמב"ם פ"ג ה"א [ובע"ז ברמב"ם סנהדרין פ"ה ה"א], ע"פ המשנה שם ז ע"א, וכדלקמן שאין משקים את הסוטה אלא בבי"ד הגדול של שבעים זקנים במקדש.

¹³ רמב"ם שם ע"פ המשנה שם.

¹⁴ רמב"ם שם, ע"פ המשנה הברייתא שם ורש"י שם, ע"ש במשנה שאומרים דברים שלא כדאי לה ולכל משפחת בית אביה לשמעם, ופירש רש"י שהם דברי ההודאות של הצדיקים הראשונים, והרמב"ם פירט את מה שאומרים לה כנ"ל.

¹⁵ רמב"ם הל' סוטה פ"ג ה"ג-ה"ד, ע"פ המשנה סוטה ז ע"א והגמרא שם ח ע"א ורש"י שם כתב שמורידים אותה מכל הר הבית לאחר שאיימו עליה ואח"כ מעלים אותה לשער המזרחי. [ראה עוד בספרי פסקא ט, בספרי דבי רב לספרי שם, וברמב"ם מחוסרי כפרה פ"ד ה"ב. ותו"ש במשנה שם].

¹⁶ רמב"ם הל' סוטה פ"ג ה"ד, ע"פ המשנה סוטה ז ע"א וברייתא וגמרא שם ח ע"ב. וספרי פ"קא יא.

¹⁷ רמב"ם שם, ע"פ הגמרא שם ח ע"ב.

¹⁸ שנאמר (יחזקאל כג מח) "ונוסרו כל הנשים ולא תעשינה כזימתכנה".

¹⁹ רמב"ם הל' סוטה פ"ג ה"ה, ע"פ המשנה סוטה ז ע"א וגמרא שם ח ע"ב.

²⁰ רמב"ם שם ה"ו, ע"פ המשנה ורש"י שם. ובמעם הדבר נאמר שם במשנה ורש"י וברמב"ם, שלבה גם בעבדיה ושפחותיה, כיון שהיא מכירה אותם ודעתה מתיישבת בהם.

²¹ רמב"ם שם ה"ו, ע"פ הברייתא שם לב ע"ב. וראה בתוספתא (סוטה ריש פרק ב') שיקרא את הפרשה וידרוש וידקדק בכל דקדוקי פרשה, וע"ש בביאור הסדי דוד על התוספתא.

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

אחר כך הכהן משביע את האשה, ובשעת השבועה, האשה עומדת בצד הפנימי של שער המזרח של העזרה, והכהן עומד בצדו החיצוני²². בלשון שהיא מבינה²³. "אם לא שכב איש אתך, ואם לא שטית טמאה תחת אישך, הנקי ממני המרים המאררים האלה, ואת כי שטית תחת אישך וכי נטמאת, ויתן איש בך את שכבתו מבלעדי אישך, יתן ה' אותך לאלה ולשבועה בתוך עמך, בתת ה' את ירכך נפלת ואת בטנך צבה, ובאו המים המאררים האלה במעיקך, לצבות בטן ולנפל ירך"²⁴. והיא עונה ואומרת אמן אמן בלשון שהיא מבינה²⁵. ונחשב שהיא עצמה נשבעה²⁶.

אף שאת השבועה אומר הכהן בלשון שהאשה מבינה²⁷, כתב הרשב"א²⁸ שאת שם השם המוזכר בשבועה יאמר הכהן בלשון הקודש ככתיבתו²⁹. וי"א שלדעת הרמב"ם אף את שם השם יכול הכהן לתרגם ללשון שהאשה מבינה³⁰.

אין משקים את האשה אלא בבי"ד הגדול של שבעים זקנים בבית המקדש³¹. ויש חולקים³².

מצודה זו של השקאת סוטה נוהגת רק בזמן שבית המקדש קיים³³.

²² תוספתא סוטה פ"א [ע"פ החסדי דוד], וכע"ז בספרי זוטא, והובא בתוס' שם (ח ע"א ד"ה ששם). והרמב"ם השמיט דין זה וראה בחידושי מרן הגרי"ז לרמב"ם.

²³ רמב"ם שם ה"ז, ע"פ המשנה שם סוטה לב ע"א, ע"ש שפרשת סוטה היא מהדברים ששנו חכמים שנאמרים בכל לשון, בצפנת פענח (מהדו"ת עמ' סא), ע"פ התוספתא פ"ב וירושלמי פ"ב ה"ב) כתב שהכהן היה צריך לקרוא את הפרשה בלשון הקודש כמו שהיא כתובה ואחר כך יאמר לה שוב את הפרשה בלשון שהיא מבינה.
²⁴ במדבר ה יט – כא.

²⁵ רמב"ם שם..

²⁶ שבועות לו ע"א, ועיין רש"י (שם ד"ה ואמרה) שבהכרח צריך לומר שאמירת האמן, מחשיבה אותה כאילו היא הוציאה מפייה את דברי הכהן, שאם לא נאמר כן האיך תבדק, הרי היא לא אומרת אחר שבועת הכהן כלום הו"ז מאמירת אמן אמן, ואין כאן אפילו שבועה מפי אחרים.
²⁷ כנ"ל.

²⁸ שו"ת סי' תתמב.

²⁹ שו"ת הרשב"א סי' תתמב, כיון שהוא משביע אותה בשם המיוחד.

³⁰ חזון יחזקאל לתוספתא סוטה פ"ב שהרמב"ם לשיטתו (הלי' ע"ז פ"ב ה"ז וה"ט, ובפהמ"ש לשבועות לה) ששם המיוחד אינו שם המפורש.

³¹ רמב"ם פ"ג ה"א, ע"פ משנה ז ע"א.

³² תוס' (ו ע"ב ד"ה מה להלן) כתבו שצריך להביא את הסוטה לבית דין הגדול רק בשביל האיום שמאיימים עליה, והאיום אינו מעכב, ולכן השקאת סוטה נוהגת אפילו לאחר שגלו סנהדרין ממקומם שבלשכת הגזית, ובקרבן אורה שם שלדעת התוס' בית דין הגדול אינו מעכב כלל.

³³ רמב"ם הלי' סוטה פ"ג ה"א, ע"פ סוטה ז ע"ב. ונהגה מצודה זו אף במשכן שילה אבל לא בכמה גדולה של נוב ונבעון (רש"י ומאירי סוטה טז ע"ב, ועיין בתוס' שם טז ע"א), ובמשל"מ (קרבן פסח פ"א ה"ג) ואמבוהא דספרי לספרי זוטא (נשא אות סג).

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

א. המקנא לאשתו ... מקנא לה על פי שנים

המקנא³⁴ לאשתו ונסתרה ואינו יודע אם נטמאת, בזמן שבית המקדש קיים נאסרה לבעלה עד שמביאה אל הכהן, ומשקה אותה מי המרים כמו שהוא מבואר הכל בפירוש בפרשת סוטה בפרשת נשא,

שמדין תורה³⁵ אשה שקינא לה בעלה בפני שנים³⁶ והזהיר אותה – אל תסתרי כלומר על תכנסי למקום סתר עם איש פלוני, ולא שמעה לו והלכה והסתתרה עם אותו פלוני כשיעור יחוד³⁷, ובכך נחשדה שזינתה תחת בעלה. הרי היא אסורה עליו, שנאמר (במדבר ה פסוק כט) אִשֶׁר תִּשָּׁטֵחַ אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָהּ וּבְזִמְן הַבַּיִת מִבִּיאתָ אֶל הַכֹּהֵן וּמִשְׁקָה אוֹתָהּ מִי הַמְּרִים כַּמְּבוֹאֵר בַּפְּרָשָׁה סוֹטָה, אֵךְ אִפְּ קִינָא בְּפָנֵי אַחַד וְכָל שָׁכֵן בֵּינוּ לְבִינָה אֵינוּ מִשְׁקָה אוֹתָהּ.

אם נמצאת טהורה מותרת לבעלה, אבל כל זמן שלא השקה אותה אסורה, כי אין ההיתר תלוי אלא בהשקאת המים בזמן הבית, אבל איסור הסתירה שהיתה אסורה לבעלה אינו תלוי בזמן הבית, שאפילו אי אפשר להשקותה כמו בזמן הזה או אפילו בזמן הבית שאינה ראויה להשקותה, כי הרבה דברים יש שמונעים השתייה ויש נשים רבות שאינן ראויות להשקות כמבואר במקומו³⁸, ואז כולן אסורות לבעליהן ואי אפשר להם לחזור להתירן.

³⁴ שו"ע ונו"כ אבהע"ז קעה א

³⁵ שו"ע ונו"כ אבהע"ז יא א, קעה א ב ו

³⁶ ובקינאי בינו לבינה או עד אחד אינה נאסרת בדיעבד לב"ח כמו שיבואר להלן אולם בפתחי תשובה קעה זו כתב למחבר נאסרת ומ"מ אין ב"ד כופין על זה ולכו"ע אין משקין אלא על פי שתיים.

³⁷ שהיא כדי לצלות ביצה ולנמעה כמבואר בשו"ע שם ד

³⁸ כגון מ"ו נשים שמנה רבנו בפ"ב מסוטה ה"ב או שאמרה איני שותה כמ"ש רבנו שם ה"א.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

לפיכך אבל בזמן הזה אסורה לבעלה³⁹ ואסור אפילו להתייחד עמה⁴⁰. וכל שכן אם יש עדים שנממאה ממש⁴¹.

כשם שאסורה לבעלה, כך אסורה למי שנחשדה שהיתה עמו ונתייחדה עמו, וכל שכן למי שזינה איתה ממש לעולם. ואם עבר ונשאה הנחשד, מוציאין אותה מתחתיו בנט אפילו היו לה כמה בנים ממנו.

ב. ומשקה ע"פ שנים

הסתירה⁴² האמורה בתורה (שם פסוק יג) ונסתרה היא שתסתר עם אותו האיש שאמר לה אל תסתרי עמו, בפני שני עדים, אם שהת עמו כדי טומאה שהוא כדי לצלות ביצה ולגמעה⁴³, הרי זו אסורה על בעלה עד שתשתה מי המרים ויבדק הדבר, ובזמן שאין שם מי שומט או בזמן הזה תאסר עליו לעולם ותצא בלא כתובה כמו שהתבאר.

ג. כיצד מקנא לה אומר לה בפני שנים אל תדברי עם איש

פלוני ודברה עמו עדיין היא מותרת לביתה ומותרת

לאכול בתרומה

³⁹ ב"ש יא שם א ב נחלקו הראשונים, לדעת החינוך (מצוה שסה) בעל שקינא לאשתו, ואעפ"כ נסתרה, חייב להביאה אל הכהן להשקותה, ואם לא הביאה אל הכהן ביטל עשה זה. וי"א שלדעת הרמב"ם אין חובה על הבעל להביאה אל הכהן להשקותה, ולשטתו במצוה זו נאמר רק שאם הבעל רצה והביא אותה אל הכהן, צריך לעשות לה את הדינים המבוארים בתורה. כמבואר הכל במנחת חינוך שם וכע"ז כתב המהר"י פרלא (מ"ע עה) בדעת הבה"ג הרמב"ם והסמ"ג, ועיין אלה המצוות עשה רכג בפרטי המצוה

⁴⁰ ב"ש שם א מתשובת הרא"ש

⁴¹ אם הבעל בא עליה באונס והיא אשת ישראל דלא נאסרה על בעלה, י"א שגם להבעל מותרת אחר שמת הבעל או גירשה (תוס' שבת נ"ו. וכ"מ בכתובות ט'). אבל אם הבעל כהן ונאסרה עליו, נאסרה גם על הבעל (ב"ש ז) אף על גב דהבעל הוא ישראל ומ"מ אם הבעל כהן והבעל ישראל והיא אנוסה ואינה נאסרת על בעלה מ"מ אסורה על הבעל מפני כהונתו דלא עדיף מכהן אחר שנאסרה עליו.

⁴² רמב"ם הלכות סוטה פרק א הלכה ב, שו"ע ונו"כ שם ד

⁴³ ועיין שו"ת מנחת יצחק חלק ד סימן צד שכתב היינו מצמצמים השיעור על ה' מינוט, ועיין שו"ת אגרות משה אבן העזר חלק ד סימן סה, ושו"ת ציץ אליעזר חלק ו סימן מ – קוני' איסורי יחוד פרק כב וכתב שם והייתי מוסיף לומר דכל יחוד שאין בו כדי שיעור ביאה לא חל עליה שם יחוד כלל דאיסור יחוד שייך רק כשיש בו שיעור ביאה, וכל שאין בו בכדי שיעור זה לא נקרא כלל יחוד, וממילא לא שייך בכלל לדון בו מדין חצי שיעור, ועיין שו"ת שבט הלוי חלק ג סימן קפב

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

אמר לה בפני שנים⁴⁴ אל תדברי עם איש פלוני, או לא יהא לך עסק עם פלוני לא הוי קינוי⁴⁵. וכן אם קינא לה דרך איברים או שאמר לה אל תסתרי כדי שלא יחבקך או שלא ינשקך או שיגע בך בשאר אברי הגוף⁴⁶. אין זה לשון קינוי שאמרה תורה, לפיכך אפילו נסתרה עמו בפני עדים ושהתה עמו כדי טומאה, מותרת לבעלה, ואם היא אשת כהן מותר אף לאכול בתרומה. וכן אם אמר לה אל תסתרי עם איש פלוני ולא נסתרה עמו אלא דברה עמו בפני עדים, מותרת שאין זה סתירה האמור בתורה.

וכל שכן אם נסתרה עם איש אחד בפני עדים ושהתה עמו כדי טומאה, ולא קינא לה בעלה קודם לכן בפני עדים מותרת, שאין אוסרין על היחוד אפילו נסתרת לאחר על דעת ניאוף, אינה אסורה אלא א"כ קינא לה בפני שנים⁴⁷ ונסתרה אחר כך, ש – וְקִנְיָא וְנִסְתְּרָה (פסוק יג יד) כתיב, מ"מ לא תתיחד אשה עם אנשים כמבואר. ובמסכת יבמות דף כה. וכתובות דף ט. התבאר שאם היו עדי כיעור או קול שאינו פוסק המאמתים את השדותיו הרי היא אסורה עליו.

ד. נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה עמו כדי טומאה אסורה לביתה

כיצד הקינוי האמור בתורה, החושד באשתו אומר⁴⁸ לה בפני שנים אל תסתרי עם איש פלוני, ואם יש עדים שנכנסה עמו בסתר ושהתה עמו כדי טומאה, או שבעלה ראה אותה מתיחדת עם החשוד⁴⁹, הגם שאינו יודע אם

⁴⁴ שו"ע ונו"כ שם ו

⁴⁵ ח"מ שם לב

⁴⁶ פתחי תשובה שם סי' ו ס"ק יג בשם הבר"י וערוך השלחן שם סעי' יא

⁴⁷ משמע שבקינוי בינו לבינה אינה נאסרת בדיעבד וכ"ד הב"ח כמו שיבואר להלן אולם דעת המחבר בסי' קטו ט לאוסרה בדיעבד וכאן כונתו כמש"כ בפתחי תשובה קעה טו וז"ל דגם לדברי הטור וש"ע בסי' קט"ו דאסורה לו וחייב להוציאה מ"מ אין ב"ד כופין על זה אפי' לדברי הבי"ש ר"ם י"א שהולק על רי"ז וסובר דבקנוי וסתירה כופין לגרשה מ"מ היינו בקינוי עפ"י שנים אבל ע"פ עצמו אין כופין חדא כיון דהוא פלוגתא איך נכופ על הספק ועוד דאפי' באומר שראה אשתו שזינתה הנזכר שם סעיף ז' דאסורה עליו לבע כתבתי שם בס"ק ל"ז בשם כמה תשובות דאין ב"ד כופין כל שאין עדים בדבר ע"ש.

⁴⁸ שו"ע ונו"כ אבהע"ז שם וקפו ה

⁴⁹ בזמן הזה שאין השקאת מים גם בלא עדים נאסרה עליו וממילא אין לה כתובה. ח"מ שם לד. וב"ש שם לו. וכ"מ ברמ"א שם קעה ז.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

נבעלה, אסורה לבעלה⁵⁰, ואסור לבעלה אפילו להתייחד עמה⁵¹, וכבר התבאר המסכת יבמות דף יא. שתצא בלא כתובה ותוספת כתובה, וגם הנדוניה ונכסים שהביאה איתה, הפסידה⁵². אולם נכסים שהם בעין כבגדים ותכשיטים לא הפסידה, אך כספים שהביאה הפסידה⁵³. ואסור לו להתייחד עמה, וכופין אותו להוציאה מביתו

ה. ואסורה לאכול בתרומה

אשת איש⁵⁴ אפי' היא בת כהן ואשת כהן⁵⁵, שבאו עליה עידי קינוי שקינאו לה בעלה ועידי סתירה, שנסתרה עם אותו שקינאו לה הרי זו אסורה לאכול בתרומה עד שתשתה מי המרים⁵⁶ מפני שהיא ספק זונה⁵⁷. אולם אם אכלה, אינה חייבת מיתה ולא מלקות, אלא עוברת בעשה דונטמאה⁵⁸. ואינה משלמת קרן וחומש⁵⁹.

מת בעלה קודם שישקנה, או שהיתה מן הנשים שאינן שותות⁶⁰ ולא נוטלות כתובה⁶¹, הרי זו אסורה לאכול בתרומה לעולם⁶².

וכבר התבאר במסכת נדרים דף צ: שכל אשת כהן⁶³ או בת כהן שאמרה טמאה אני באונס או ברצון אף על פי שמותרת לבעלה⁶⁴, הרי זו אסורה לאכול אפי' בתרומה

⁵⁰ לשון הרמב"ם ה"ז אסורה על בעלה עד שישקנה מי המרים וכו' והיום שאין שם מי סוטה נאסר' עליו איסור עולם ותצא בלא כתובה ח"מ שם לא

⁵¹ סי' ו סעי' טו וסי' קעח סעי' א ובית שמואל שם

⁵² כיון דהיא גרמה לאסור עליו. הרי מעשי' הרעים גרמו לה ליאסר. ב"ש קטו לד

⁵³ חי' רע"א שם.

⁵⁴ רמב"ם הלכות תרומות פרק ה הלכה טו

⁵⁵ עיין להלן ו. ברש"י

⁵⁶ ואז אם תצא נקיה מותרת לבעלה ומותרת לתרומה כמש"כ רבנו בפ"ג מסוטה הכ"א

⁵⁷ הכתוב עשה ספק כודאי בסוטה להלן דף כה. א"ר יהושע כך היה דורש וכריה כו' ת"ר שלש פעמים האמורין בפרשה אם נטמאה נטמאה ונטמאה למה אחד לבעל ואחד לבועל ואחד לתרומה.

⁵⁸ מנ"ח מצוה רפ"ג ועי' תו' יבמות ס"ט א' ד"ה כי

⁵⁹ דלענין להוציא ממון לא אמרי' דעשאו כודאי דהא ב"ש אמרי' דנוטלת כתובה משום דשטר העומד לגבות כגבוי וכ"ש שאין מוציאים ממנה ממון דע"ז לא נחלקו ב"ה. דרך אמונה שם קיח ובציון החלכה ס"ק קנה.

⁶⁰ כגון ט"ו נשים שמנה רבנו בפ"ב מסוטה ה"ב או שאמרה איני שותה כמ"ש רבנו שם ה"א או שבא לה עד טומאה ואפי' בא אחר ששתתה ולא בדקוה המים נאמן או שקינו לה ב"ד:

⁶¹ לאו דוקא דה"ה אלו שנוטלות כתובה ולא שותות כגון שאמר בעלה איני משקה או שבא עליה בעלה אחר שנסתרה או שהעידו עליה א' מחמש נשים ששונאות אותה שנטמאה כמ"ש רבנו בפ"א מסוטה הט"ו ורבנו קיצר בזה. מל"מ פ"ב מסוטה הי"ב ואו"ש כאן ו

⁶² שביון שנאסרה בתרומה ע"י קינוי וסתירה ואין כאן השקאה שתתיר אותה נשאת באיסורה ואפי' גירשה בעלה או מת והיא בת כהן אסורה בתרומה. משנה למלך שם

⁶³ רמב"ם הלכות תרומות פרק ה הלכה טו

⁶⁴ שהרי חיי' שמא עיניה נתן האחר כדלעיל.

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

דרבנן⁶⁵ וכ"ש בתרומה דאורייתא⁶⁶. ואין חוששים שמא בכך שאוסרין לה לאכל בתרומה יצא לעז על בניה שהם ממזרים, כיון שאפשר שתאכל חולין, לא יהא ניכר, שיאמרו שאין לה תרומה לאכל.

אפי' גירשה בעלה אח"כ⁶⁷, או מת והיא בת כהן, וכן אשת כהן שאוכלת בשביל בנה, אסורה לעולם בתרומה

י"א⁶⁸ שקודם שגירשה מותרת לאכל בתרומה שחוששים ללעז ורק אם נתאלמנה או נתגרשה, או שאין לה בנים מן הכהן⁶⁹ אסורה בתרומה, שאז אין לעז שיאמרו עכשיו נאנסה ויש מחלקים⁷⁰ שבתרומה דרבנן חוששים ללעז ומותרת, אבל בדאורייתא אין מתירין לה לאכל משום לעז. וי"א⁷¹ שדוקא אם אמרה נאנסתי, אבל אם אמרה נבעלתי ברצון אין אוכלת בתרומה, ואין חוששים ללעז על בניה.

בת כהן שנתאלמנה או נתגרשה, ואמרה נטמאתי כשהייתי תחת בעלי, אסורה בתרומה.

ו. ואם מת חולצת ולא מתייבמת

כבר התבאר במסכת יבמות דף יא. שמי שזנתה⁷² אשתו תחתיו בעדים וברצון, מכיון⁷³ שנאמר בה (במדבר ה פסוק יג, כז) וְנִסְתָּרָה וְהָיָא נְטֻמָּאָה וגו' וְהָיְתָה אִם נְטֻמָּאָה וְתִמְעַל מְעַל בְּאִישָׁהּ וּבְעֵרִיּוֹת כְּתִיב (ויקרא יח פסוק כד) אֵל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֱלֹהֵי גוֹי, משום כך דינה כערוה⁷⁴ ואם בעלה מת בלא זרע, ונפלה לפני אחיו, דינה ליבום כדין ערוה⁷⁵, והיא וצרתה פטורות

⁶⁵ רדב"ז שם

⁶⁶ שלענין תרומה שויתה לנפשה חתיכה דאיסורא כיון שהודית שנטמאת.

⁶⁷ מל"מ פ"ב מסוטה הי"ב

⁶⁸ מאירי בסוגייתנו דפסק כרב ששת

⁶⁹ תוס' כאן וכן מבואר בתו' שנין סוטה ו.

⁷⁰ הר"א מן ההר שם ועי' במאירי במשנה שם שחולק ע"ז וכן מוכח ברין ותו' שם שחולקים

⁷¹ תוס' שאנץ סוטה שם

⁷² שו"ע ונו"כ אבהע"ז קעג יא

⁷³ בית שמואל שם י

⁷⁴ ובג"י הניח בצ"ע אשת כהן שנאנסה אם צריכה חליצה, ולכאורה תמוה הא איתא בש"ס להדיא פ' הע"י דף נ"ה אשת כהן שנאנסה בעלה לוקה עליה משום טומאה דכתיב אחרי אשר הוטמא' היינו שנבעלה ובאשת כהן הוי אונס כרצון נשמע אף באונס טומאה כתיב בה א"כ היא וצרתה פטורים מן החליצה כמו זנות ברצון וצל"ע, שוב ראיתי גם ב"ח הרגיש בזה, ואפשר דס"ל דוקא לחומרא הוי אונס בכהן כרצון בישראל ולא לקולא.

ב"ש שם

⁷⁵ ועיין במל"מ פ"ו מה' יבום דין י"ט מה דשקיל וטרי בהא וכתב עוד שם נסתפקתי במי שבא על אשת איש דקיי"ל דכשם דאסורה לבעל כך אסורה לבעול אם עבר הבעול ונשאה אחר מיתת הבעל ומת הבעול בלי בנים אם זקוקה ליבם או לא דהא גם גבי בעול כתיב טומאה וכן אם נשאה לאחיו של הבעול ונפלה לפניו ע"ש באורך.

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

מהחליצה⁷⁶, אבל אם ספק זינתה אם לאו, היא חולצת ולא מתייבמת, וצרתה, או חולצת או מתייבמת. ויא"ל⁷⁷ שאפילו זינתה ודאי, צריכה חליצה. והוא הדין לצרתה, ואין הצרה נפטרת בחליצת הסוטה⁷⁸ ויש להחמיר. אבל אם החלוץ הלך לו, ולא יודע מקומו, או במקום אונס שאין אפשרות בחליצה והוא במקום עגון, או אם נפלה לפני יבם עוזב דת⁷⁹, יש לסמוך על הדעה הראשונה⁸⁰.

ולפיכך מי שיש לו אשה שהמירה, אף על גב דודאי זנתה, צרתה צריכה חליצה, וגם היא עצמה צריכה חליצה לכשתשוב בתשובה, וגם בשעת הדחק אין להקל, אלא אם כבר נשאת היא או צרתה, והמומרת דאי זנתה קודם מיתת הבעל⁸¹.

אבל אם אינו ידוע אם זנתה קודם או אחר כך, גם אם נשאת אין להם תקנה עד שיחלצו⁸².

ז. שנל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין

⁷⁶ דעת הר"ף ורמב"ם ורא"ש והה"מ וטור וש"ע, כסוגייתינו.

⁷⁷ דעת הרמ"א שם, כמ"ש בריש סוטה לאחר ולא ליבם והאי בסוטה ודאי כתיבה ושם אלו איתא לבעל כו' אלמא דכל שצריכה גם צריכה חליצה וה"ה לסוטה ודאי ופליגא על סוגיא דיבמות ואזלינן לחומרא רמב"ן ורשב"א וע"ש ושם וברא"ש שנדחקו בזה ודברי רא"ש קשין להולמם ודברי הראב"ד נכונים ומוכרחים. ביאר הגר"א. יג.

⁷⁸ ב"ש שם יב דלא כב"ח, אול בבית מאיר כתב כדעת הב"ח.

⁷⁹ מאחר שעיקר הדין מחלוקת ואם העוזב דת זוקק ליבום הוא ג"כ מחלוקת אזלינן לקולא ואינה צריכה חליצה ממנו. וכן אני אומר אם הלך היבם למדה"י אף על פי שלא המיר כיון דהוי שעת הדחק לא חיישי' לסברת המחמיר וכן אם הוא בעיר ואינו רוצה לחלוץ עד שיתנו לו ממון לא חיישינן לי' ונתיר אותה בלא חליצה.

⁸⁰ בתשו' הרדב"ז ה"א סי' רע"ה מובא בפ"ת שם ט וכ"כ בית מאיר.

⁸¹ בית מאיר שם שכיון שהמירה ונבעלה לנכרי אין להקל כדעה ראשונה. וכן בנובי"ת קנ מובא בפתחי תשובה שם ה' דאפשר קצת לומר דמה שאמר רב צרת סוטה אסורה דטומאה כתיב בה כעירות היינו דוקא בנבעלה למי שיש לו קדושין אבל לא בביאת נכרי'.

⁸² עיין פתחי תשובה שם מתשו' נו"ב תניינא סי' ק"ן בדבר אשה שהמירה ובעלה מת אחר שהמירה ואחר מיתת הבעל נשאת לערבי ובנימוסיה' והיתה עמו עשרים שנה ושוב נשאה לבה לשוב לדת ישראל ושם נשאת לאיש ושוב אחר הנשואין נזכרה כי בעת שמת בעלה נשאר אח קמץ והיא זקוקה ליבם ומחמת מורא סכנת נפשות אי אפשר לה לילך למקום היבם וגם היבם א"א לו לילך למקומה ולחלוץ לה כי יש לו סכנה בשובו לביתו מה דינה אם היא מותרת בלא חליצה. והשיב על זה באריכות דאין שום היתר לאשה זו. דמטעם שהיא סוטה אין להתיר שהרי אף אם היתה סוטה ודאי כגון שהיתה נשאת להערבי בחיי הבעל הא הראב"ד מחמיר ולא יחיד הוא בדבר שגם מהר"ם מרוטנבורג והמרדכי ותה"ד פסקו כן והרש"ל פ"ק דיבמות סי' ו' הכריח כמותן בראיות נכונות והרמ"א החמיר כוותי' מי יקל ראש אפי' בודאי זינתה (ע' לקמן ס"ק ט') וק"ו בזו שלא נשאת להערבי עד אחר מיתת בעלה ואין מקום לחשבה לסוטה ודאית אלא מטעם ההמרה, והאריך בזה וסיומא דפסקא דהך אשה אסורה לבעלה ותתענן כל ימיה עד שתשיג חליצה מיבמה.

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

כבר התבאר במסכת נזיר דף ג. שהאומר⁸³ הריני נזיר אם אעשה כך וכך, או אם לא אעשה וכיוצא בזה, הרי זה רשע ונזירות כזו מנזירות רשעים הוא. שהנזירות אינו בלב שלם⁸⁴, ואח"כ מתחרטין ועושין זה בלי ישוב ודעת.

אבל הנודר לה' דרך קדושה, בישוב ודעת כדי להתגבר על יצרו הרע ועושה לשם שמים הרי זה נאה ומשובח ועל זה נאמר (במדבר ו פסוק ז – ח) נִזְרֵךְ אֱלֹהֶיךָ עַל רֵאשׁוֹ וְגו' קָדֵשׁ הוּא לְבִי, ושקלו הכתוב כנביא שנאמר (עמוס פרק ב פסוק יא) וְאֶקִּים מִבְּנֵיכֶם לְנָבִיאִים וּמִבְּחֹרֵיכֶם לְנָזִירִים וְגו'.

וכל הרואה סוטה בקלקולה מצוה⁸⁵ שיקבל על עצמו נזירות, ויזיר עצמו מן היין⁸⁶.

ח. בטומאה עד אחד מהימן ... אומר אני ראיתי שניטמאת לא היתה שותה

האשה⁸⁷ שקינא לה בעלה ונסתרה אחר הקינוי עמו בעדים, והרי היא עומדת לשתות, ובא עד אחד והעיד עליה שנבעלה בפניו באותה סתירה עם זה שקינא לה עמו, הרי זו אסורה על בעלה לעולם ואינה שותה, ויוצאה בלא

⁸³ רמב"ם הלכות נזירות פרק י הלכה יד

⁸⁴ ערוך השולחן העתיד הלכות נזירות סימן א סעיף ג

⁸⁵ רס"ג בעשה ק ותפליא להזיר לרצון. ועיין בבאור הגר"י פערלא לכאורה כוונת רבינו הגאון ז"ל למנות בזה מצות עשה להזיר נזירות להשם. מדכתיב (בפרשת נשא) איש או אשה כי יפליא לנדור נדר נזיר להזיר לה'. ואמרינן שם בספרי (פיסקא כ"ב) נזיר להזיר לה' המצוה להנזיר לשם.

⁸⁶ ואינו מובן לכאורה. שהרי להזיר עצמו מן היין אין צריך לקבל על עצמו נזירות. דבלא"ה יכול לפרוש את עצמו משתיית יין. ואפילו את"ל דכדי לזרוזי נפשי ראוי לאסור שתיית יין עליו. אכתי הרי יכול לאסור יין על עצמו בנדר או ליטע שלא לשתותו. ומאי ענין זה לפרשת נזיר דאין איסורו ביין לחוד אלא גם בטומאת מת ותגלחת. אבל עפ"מ"כ נראה דלפי שבפרשת נזיר כתיבא מצוה להזיר נזירות לשם. דהיינו כעובדא דרבי שמעון הצדיק שמקבל נזירות על עצמו בשראה יצרו נזיר ומבקש למורדו מן העולם. כדי להכניע את יצרו. ולזה שפיר קאמר שנשמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה ללמדך באי זה ענין אמרה תורה שמצוה לקבל עליו נזירות. באור על ספר המצוות לרס"ג (הרב פערלא) עשין עשה ק

⁸⁷ רמב"ם הלכות סוטה פרק א הלכה יד

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

כתובה⁸⁸, ואפילו היה עד טומאה זה אחד מעידי הסתירה⁸⁹, שנאמר (שם פסוק יג) וְעַד אֵין בָּהּ וְהָרִי עַד. אבל אם⁹⁰ בא עד אחד והעיד שהיא טמאה, הרי זו תשב תחת בעלה שהרי שתתה⁹¹. וי"א⁹² שאף אחר ששתתה נאמן העד.

וגם בזמן הזה שאין משקין הסוטה, האשה שקינא לה בעלה ונסתרה אחר הקינוי עמו בעדים ובא⁹³ עד אחד והעיד שנטמאת באותה סתירה מאותו שקינא לה⁹⁴, אף על גב שלגבי סתירה לחוד אין אחד נאמן להפסיד כתובתה, כשאמר בפירוש שראה שנטמאת נאמן, כיון שרגלים לדבר שאמת הוא הואיל וקינא לה בעלה כבר עם זה האיש. ואפילו עבד או שפחה או אשה כשר לעדות זו כיון שיש רגלים לדבר.

דף ב:

ט. לא לימא איניש לאיתתיה בזמן הזה לא תיסתרי בהדי פלוני דילמא... וקאסר לה עילויה איסורא דלעולם

⁸⁸ וע' ברמב"ם ובמור דכתבו אם אחר שהעיד ע"א שנטמאה בא ע"א ומכחישו לא משגיחין בו דע"א בסוטה נאמן כתרי ואין ע"א נאמן נגד שני עדים ולכאורה קשה דהא כתב הרמב"ם פי"ב מה"ג והמור בסי' י"ז דוקא כשמעיד העד ופסקו הב"ד על פיו או הוי כתרי אבל כל זמן שלא פסקו על פיו לא אמרינן דהוי כתרי וכ"כ תוס' בסוגי' דאירי דפסקו הב"ד ע"פ עדותו א"כ למה כתבו הם מיד אחר שהעיד הוי כתרי אפי' לא פסקו ע"פ, שוב ראיתי בתוס' פ"ב דכתובות כתבו היכא דע"א מדאורייתא נאמן הוי כתרי אפי' לא פסקו הב"ד ע"פ אבל היכא דנאמן מדרבנן אז לא הוי כתרי א"כ פסקו על פיו בזה שפיר מ"ש הרמב"ם והמור כי הם ס"ל ג"כ כתוס' אלו ובי"ד סי' קכ"ז מחלק בש"ך מסברא דעצמו כן. ב"ש שם יא

⁸⁹ ה"א לומר כיון שראה שנסתרו יחדיו לא דקדק היטב אם בעיל אותה וסבר בודאי בעיל קמ"ל כ"כ ב"ח, גם י"ל דה"ק אפי' אם הוא אחד מעידי סתירה ואמר שאותו פעם בעיל אותה ועד השני לא אמר שראה הביאה מיהו אינו מכחיש אותו אלא אמר שלא ראה ולא שם על לבו לראות כ"כ אבל אם מכחיש אותו אף על גב שהיה הסתירה, בודאי לא הפסידה הכתובה. ב"ש שם יב

⁹⁰ רמב"ם שם פרק ג הלכה כג

⁹¹ עיין במשנה למלך שכתב דטעמא הוא משום דכל נאמנותו של העד אחד בטומאה הוא רק לענין שלא תשתה וממילא דנשאת באיסור שמקודם כיון דאין לה השקאה שתתירה, אבל לאחר שכבר שתתה הרי כבר הותרה ע"י ההשקאה ושוב לא מהניא העדת העד אחד, ועיי' חדושי ר' חיים הלוי שם.

⁹² תוד"ה ושבאו להלן דף ו. שכל מקום שהאמינה תורה עד אחד הרי כאן שנים.

⁹³ שו"ע ונו"כ שם יד

⁹⁴ ודוקא כשמעיד שזינתה עם זה שקינא לה גם משמע מרש"י דוקא שמעיד שזינתה באותו פעם כשנסתרה עמו ע"פ ב' עדים, מיהו קשה למה לי עדות העד ת"ל אם קינא ונסתרה אסורה לבעלה ואין לה כתובה בשלמא בש"ס לק"מ דקמ"ל דאינה שותה אלא לפסק הש"ע קשה מה נ"מ מעדותו. ב"ש שם יא. וע' בס' תפארת ישראל על משניות בסוף ס' נשים שכ' דאביו הנאון ז"ל בספרו בית ישראל תירץ קושי' זו דבקינוי וסתירה לחוד אין כופין לבעל לגרשה אבל בעד א' דטומאה כופין ע"ש. ולע"ד תמה אני מדוע לא זכר דברי הב"ש לעיל ר"ס י"א שהבי' חילוק זה בשם רבי' ירוחם והב"ש כתב עליו וא"י מנ"ל חילוק זה ולא משמע כן משאר פוסקים. פ"ת שם כז

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סוטה

לא יאמר אדם⁹⁵ לאשתו בזמן הזה אפילו בינו לבינה אל תסתרי עם פלוני, שמא הלכה כרבי יוסי בר' יהודה שאמר קינא לה בינה לבין עצמה שלא בפני עדים הרי זה קינוי, ועכשיו אין מי סוטה בינינו ותיאסר עליו לעולם⁹⁶, ואם קינא לה ימחול לה מיד על הקינוי. שבעל⁹⁷ שמחל על קינויו קודם סתירה קינויו מחול וכאילו לא קינא לה, אבל לאחר סתירה אין קינויו מחול. ובדיעבד אם לא מחל י"א⁹⁸ שלא נאסרה שעיקר להלכה שאין קינוי בלא עדים כמו שהתבאר. וי"א⁹⁹ שאם יש עדים שנסתרה או ראה שנסתרה ושהתה עמו כדי טומאה, אסורה ל¹⁰⁰ וחייב להוציאה, אבל יתן כתובה.

⁹⁵ שו"ע ונו"כ שם ז

⁹⁶ כלו' דאלו בזמן הבית אף שאין משקין אא"כ קינא בפני שנים ונסתרה בפני שנים מ"מ בזמן הבית הי' אפשר לה לעשות תקנה שיקנה לה שנית בפני שנים והיא תסתיר עצמה בפני עדי' ויגלגל עליה גם סתירה ראשונה ותשתרי מי המרים ותהי' מהורה לבעלה אבל בזמן הזה אין לה תקנה אף שאין עדים בסתירה ראייה שלו כמא' עדים דמי לענין לאוסרה עליו וכן אם היא תודה בסתירה הודאתה כמאה עדים לענין הפסד כתובתה. ח"מ קטו לד. והוא דחוק דהא אסור ליחד, וצ"ל כמ"ש לעיל די"ל בסתירה שלא באיסור יחוד. ויותר נראה דבזמן הבית אין להפסידה כיון שהיא רוצה לשתות ואף אם הב"ד מסופקים שמא מותרת לבעלה אין להפסידה בשביל זה. הפלאה קונטרס אחרון שם כד

⁹⁷ שו"ע ונו"כ שם יב

⁹⁸ משום דבתלמודא איכא לפרש דר"ח הוה מספקא ליה הלכתא כמאן ולכן הוזהיר על זה אבל למאי דקיי"ל כרבנן ולא מספקא לן השתא לית דחש להא דר"ח אבל מס' המצות שפסק כך למדנו דמפרש דר"ח מסורא נמי פוסק בדדיעבד הלכה כרבנן דאין קינוי אלא בפני שנים ואין כופין להוציא אלא דצריך לחוש לכתחיל' לדר"י בר' יהודה דלא לימא לאתתיה כו' דכל אחד יחוש לעצמו שמא תהא אשתו עמו באיסור כל ימיו אליבא דר"י בר' יהודה עכ"ל. אלא דאפשר דראוי לחוש לעצמו אף בדיעבד וגם בב"י כאן הביא תשובת הרשב"א שכ' קרוב בעיני לומר דמי שאמר לאשתו לא תסתרי עם איש פלוני בלא עדים ונסתרי' בפניו בלא עדים אף על פי שמדין תורה אינה מתגרשת מ"מ מצוה לגרשה. פתחי תשובה בשם הב"ח שם טו

⁹⁹ שו"ע ונו"כ שם קטו ט

¹⁰⁰ ואף על פי שפסק הרמב"ם בהלכות סוטה כר' יהושע היינו לענין השקאת מים המאררים אבל לאסרה עליו יש לחוש לדברי ר' יוסי בר' יהודה. ח"מ שם לג' ב"ש לו

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>